

Dacára a hétfő estének, a Szentimre utcai G. Caféban nehezen lehetett helyet kapni, ha nem foglaltál előre asztalt, annyian begyűltek a [Sárík Péter Trió](#) interaktív jazz-órájára. A hármas már több hónapja mutatja be ezt a rendhagyó és nagyon érdekes műsort, illetve beszélgetést, amit a közönség kérdéseire alapoznak.

Egy blues-zal kezdett a trió, a muzsikálás előtt és után Sárík Péter folyamatosan magyarázott – ebből érthették meg a nem zenészek, hogy például egy blues mindig 12 ütemű. Ezt a közönség is kipróbálhatta, tapssal és számolással kellett kísérni a zenészeket. A körülbelül 15-20 kérdésre adott válaszból még azok is kaphattak egy olyan képet a zenéről, akik nem szoktak jazzt hallgatni – mindezt jó hangulatban, viccesen, például egy magyar jazz-standard többféle feldolgozásával.

Apropó magyar jazz, arra a kérdésre, hogy milyen és mennyire sajátos a magyar jazz, Péterék a Lovamat kötöttem népdal jazzes átdolgozásával válaszoltak – a dalt több mint két éve nem játszották, de most óriásit szólt.

A jazz vajon mi? kérdésre a legkézenfekvőbb válasz, hogy egy hatalmas nagy olvasztótégely, ami több mint műfaj, hiszen minden belefér, csak sok benne az improvizáció – utóbbi gyakorlatát is nagyon érdekesen szemléltették, az alapritmusra mindig egy olyan nézőnek

kellett bármit tapsolni, akire Sárík rámutatott. Ekkor lehetett megérezni azt, hogy az alapritmust tartva mégiscsak nagyon érdekes érzés kicsúszni a megszokott korlátok közül.

Mivel a trió egy lemezbemutató-koncertkörúton jár Romániában, "nem úsztuk meg² Beethoven nélkül sem a végén – Sárík és két társa, **Fónay Tibor** bőgős és **Gálfi Attila** dobos a nagy zeneszerző két művének dzsesszes átíratát játszották el.